

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen-tidningen

Mars 2026

Innehåll

HUVUDARTIKEL.....	2
RÄDDADE GENOM BLODET.....	2
BIBELSTUDIER.....	15
TVÅ STORA BUD	15
ÖVA DIG I GUDSFRUKTAN.....	18
ATT GE TILL ANDRA.....	21
ETT I KRISTUS JESUS.....	23
VÄNTAR PÅ GUDS RIKE.....	26
KRISTET LIV OCH LÄRA	29
BELÖNINGEN FÖR TJÄNST.....	29

Följ med i din bibel!

Räddade genom blodet

"De ska ta lite av blodet och stryka det på de två dörrposterna och på dörrstycket i de hus där de åter [påsk]lammet."
2 Mosebok 12:7

När vi går in i vårmånaderna mars och april samlas kristna från alla delar av världen för att på ett särskilt sätt minnas vår Herre Jesus Kristi död och uppståndelse. Ungefär samtidigt samlas också judar för att fira påskhögtiden.

Varje grupp använder sina kalendrar och långvariga traditioner för att bestämma den exakta tidpunkten för att fira dessa religiösa högtider. Ibland kan dessa händelser vara åtskilda med några dagar, och andra gånger med flera veckor. Enligt Bibelns berättelse slaktades Israels påskalam på den 14:e dagen i månaden Abib, som senare kom att kallas Nisan. (5 Mosebok 16:1; Nehemja 2:1). Detta motsvarar våra månader mars eller april, beroende på året.

Även om både kristna och judar firar dessa viktiga händelser vid denna tid på året, är det få som förstår den sanna innebörden och betydelsen av Jesu död och uppståndelse, som dog som Frälsare för den syndasjuka mänskliga skapelsen. Det är också få som förstår den fulla innebörden av judarnas påsk. Aposteln Petrus förklarade att de flesta är blinda för att uppskatta Guds djupa saker. "Genom sin gudomliga kraft har Gud gett oss allt vi behöver för att leva ett gudfruktigt liv. Vi har fått allt detta genom att lära känna h , han som kallade oss till sig genom

sin underbara härlighet och förträfflighet. ... Men de som inte utvecklas på detta sätt är kortsynta eller blinda och glömmar att de har renats från sina gamla synder." 2 Petrus 1:3,9

Guds instruktioner

När vår utvalda skriftställning skrevs var Israels folk fångna i Egypten. När tiden var inne instruerade Gud israeliterna att stryka blodet från det slaktade påskalammet på "sidostolparna och på dörrposterna till husen". De fick också instruktioner om att steka lammet och äta det med osyrat bröd och bittra örter. (2 Mosebok 12:8). Sammanhanget i denna text ger också andra viktiga detaljer och perspektiv i samband med Guds särskilda instruktioner till israeliterna.

Vi läser: "Herren gav Mose och Aron följande instruktioner: "Från och med nu ska denna månad vara den första månaden på året för er. Meddela hela Israels folk att varje familj på den tionde dagen i denna månad ska välja ett lamm eller en ung get som offer, ett djur för varje hushåll. Om en familj är för liten för att äta ett helt djur, ska de dela med en annan familj i grannskapet. Dela upp djuret efter varje familjs storlek och hur mycket de kan äta. Det djur ni väljer måste vara ett ettårigt handjur, antingen ett får eller en get, utan några fel. Ta särskilt väl hand om detta utvalda djur fram till kvällen den fjortonde dagen i denna första månad. Sedan måste hela Israels folk slakta sitt lamm eller sin killing i skymningen." 2 Mosebok 12:1-6

Det slaktade lammet

Dessa tydliga anvisningar innehåller en stor mängd betydelsefull symbolik. Till exempel pekar

hänvisningen till "Egyptens land" på Satans nuvarande herravälde över jorden och dess folk. Denna världens gud [Satan] har förblindat de otroendes sinnen så att de inte kan se ljuset från evangeliet om Kristi härlighet, som är Guds avbild. 2 Korintierbrevet 4:4

"Månadernas början" är grunden för beräkningen av den exakta dagen då påskan skulle firas. Nymånen närmast vårdagjämningen markerade början på den första judiska månaden, Abib. Offerlammet skulle väljas ut på den "tionde dagen" i den första månaden. Detta pekade framåt mot Jesu framtida ankomst till Jerusalem som "Guds lamm, som tar bort världens synd" och som uppfyllelse av Sakarjas profetia. (Matteus 21:1-9; Johannes 1:29; Sakarja 9:9). Om man läser vidare i 2 Mosebok kapitel 12 ser man att lammet skulle vara ett år gammalt, av hankön och utan fel. Detta illustrerade Jesu fullkomlighet som det framtida fläckfria "Guds lamm" (1 Petrus 1:19). Påskalammet slaktades sedan på "den fjortonde dagen i samma månad" och äts samma kväll. Påskhögtiden, även kallad "det osyrade brödets högtid", började nästa dag och varade i sju dagar. 2 Mosebok 12:15-17

Förstfödda – under blodet

Vidare i dessa anvisningar läser vi: "I natt skall jag gå genom Egyptens land och slå alla förstfödda i Egyptens land, både människor och djur, och jag skall utföra dom över alla Egyptens gudar. Jag är Herren. Och blodet skall vara er ett tecken på de hus där ni bor, och när jag ser blodet skall jag gå förbi er, och plågan skall inte komma över er och förgöra er, när jag slår Egyptens land. Och denna dag skall vara en minnesdag för er, och ni skall fira den som en

högtid för Herren i alla era generationer; ni skall fira den som en högtid genom en förordning för alltid.” 2 Mosebok 12:12-14

I dessa skrifter hänvisas det till att man passerade genom Egyptens land på ”natten”. Detta symboliserar den mörka natten av synd och död som Guds folk har passerat sedan pingstdagen. (Kolosserbrevet 1:13; 1 Petrusbrevet 2:9). De ”förstfödda” symboliserar ”förstfödda kyrkan, som är upptecknad i himlen”. Dessa är under lammets blod och strävar efter att få del i den himmelska fasen av Kristi rike. Hebreerbrevet 12:23

Israels förstfödda byttes senare ut mot hela Levis stam, som räknades som tillhörande Gud. ”Och Herren sade till Mose: Se, jag har utvalt leviterna bland israeliterna för att tjäna som ersättare för alla förstfödda söner i Israels folk. Leviterna tillhör mig, för alla förstfödda män är mina. Den dag då jag slog ihjäl alla förstfödda söner i Egypten, avsatte jag för mig själv alla förstfödda i Israel, både människor och djur. De är mina; jag är Herren.” 4 Mosebok 3:11-13

Ett minnesmärke eller en minnesdag

Blod symboliserar liv, och när påskalammet slaktades representerade det ett offrat liv. (3 Mosebok 17:11). Blodet från det offrade lammet användes sedan i enlighet med Guds vilja för att representera vår Herre Jesu dyrbara blod, som många århundraden senare skulle offras för den syndabegärda mänskliga familjen. Vår Herres offerblod är det enda sätt på vilket vi kan bli frälsta från den dödsdom som lades på Adam och Eva på grund av deras olydnad mot Guds lag. 1 Petrus 1:18,19; Uppenbarelseboken 1:5

Gud uppmanade Israels folk att minnas den specifika tidpunkten för denna händelse och att fira den varje år som ett minnesmärke. Han sade: "Denna dag skall vara ett minnesmärke för er." (2 Mos 12:14). Detta tjänar till att illustrera det större minnesmärke som Jesus instiftade när han och hans lärjungar var samlade i övre rummet. Vid det tillfället bad han dem att ta del av brödet, som han sa representerade hans kropp, och kalken, som symboliserade hans offerblod. Han sa sedan till dem: "Gör detta till minne av mig." (1 Korintierbrevet 11:23-26). Några timmar senare skulle han dö för världens synder.

I Lukasevangeliets berättelse läser vi: "[Jesus] tog brödet, tackade Gud, bröt det och gav det till [sina lärjungar] och sade: 'Detta är min kropp, som ges för er. Gör detta till minne av mig.' På samma sätt tog han kalken efter måltiden och sade: 'Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som utgjuts för er.'

Plagorna

När Guds tidsklocka slog, var det dags för israeliterna att befrias från det egyptiska slaveriet. Deras länge efterlängtade befrielse hade kommit. Men farao och hans förmän var inte villiga att släppa dem fria. De vägrade att låta israeliterna gå vidare till det utlovade landet Kanaan. En efter en sände Herren olika plågor över Egyptens folk, men gav dem lättnad när deras farao bad om nåd och gav löften som han inte hade för avsikt att hålla. Se 2 Mosebok kapitel 7-10.

Slutligen tillkännagav Guds tjänare Mose en tionde och sista plåga. En stor katastrof skulle drabba alla förstfödda i varje familj i Egypten, och de skulle alla

dö under en natt. I de enklaste böndernas hem, liksom i faraos palats, skulle stor sorg råda i hela Egypten, och de skulle gärna låta israeliterna gå. 2 Mosebok 11:1-8

I enlighet med Mose tillkännagivande ”och den natten, vid midnatt, slog Herren ihjäl alla förstfödda söner i Egyptens land, från faraos förstfödde son, som satt på tronen, till den förstfödde sonen till fången i fängelsehålan. Till och med deras förstfödda boskap dödades. Farao och alla hans tjänstemän och hela Egyptens folk vaknade under natten, och högt klagande hördes över hela Egyptens land. Det fanns inte ett enda hus där någon inte hade dött. Farao sände efter Mose och Aron under natten. Gå ut! beordrade han. Lämna mitt folk – och ta resten av israeliterna med er! Gå och tillbe Herren som ni har begärt. Ta era hjordar och boskap, som ni har sagt, och gå. Gå, men välsigna mig när ni går. Alla egyptierna uppmanade Israels folk att lämna landet så fort som möjligt, för de tänkte: ”Vi kommer alla att dö!” 2 Mosebok 12:29-33

Förberedda för en resa

I 2 Mosebok kapitel 7-10 står det att de tre första plågorna drabbade alla i Egypten, inklusive det område där israeliterna bodde. De följande sex plågorna drabbade dock endast de områden som beboddes av egyptierna. Den tionde och sista plågan drabbade hela Egypten, inklusive det område som tilldelats israeliterna, som var skyddade av blodet.

Israels barn hade fått instruktioner att visa sin tro och lydnad mot Guds vilja genom att offra ett lamm vars

blod skulle stänkas på dörrposterna och dörrposterna på deras dörrar, och vars kött skulle ätas samma natt, tillsammans med bittra örter och osyrat bröd. De hade full tillit till att de, tack vare lammets blod på dörrposterna och dörrposterna i sina hem, genom att förbli "under blodet" inte skulle drabbas av den katastrof som skulle drabba Egyptens förstfödda när Gud slog dem med döden. De som åt av lammet väntade med stavarna i handen och rustade sig för resan, i förväntan om att Gud skulle få egyptierna att låta dem gå. 2 Mosebok 12:7-13

Lagens särdrag

Israeliterna beordrades att varje år minnas och fira denna påskhögtid som Gud hade gett dem genom Mose. Det var en av deras största nationella minnesdagar, och den firas fortfarande av judar över hela världen som ett tecken på deras respekt för betydelsen av denna gamla sed.

De många särdragen i den mosaiska lagen var gudomligt utformade för att förebåda olika välsignelser som skulle utgjutas över alla familjer på jorden i Guds tid och i rätt ordning. När det gäller påskfirandet förebådade lammets död Jesu död som en fullkomlig människa. Sprutandet av lammets blod symboliserade tillräknandet av förtjänsten av Jesu lösenoffer till den förbigångna klassen under denna natt av synd och död. Precis som för israeliterna är det denna "förstfödda" klass som först får del av lammets utgjutna blod. (1 Johannes 1:7; Efesierbrevet 1:3-7). Saliga är de vars ögon av tro ser att Jesus verkligen var Guds lamm. Genom Jesu blod blev det möjligt att upphäva Adams synd genom att betala Adams straff, ett straff där hela världen

förlorade Guds gunst och kom under den gudomliga dödsdomen.

Det var nödvändigt att rättvisan tillfredsställdes innan denna dödsförbannelse och dess åtföljande sorg och smärta kunde upphävas. Som Skriften förkunnar: "Liksom genom en enda människas [Adams] överträdelse domen kom över alla människor till fördömelse, så kom också genom en enda människas [Jesu] rättfärdighet den fria gåvan över alla människor till rättfärdiggörelse och liv." Romarbrevet 5:18

De första frukterna

När han blev inspirerad av Guds heliga ande skrev Johannes Uppenbararen: "Jag såg, och se, Lammet stod på Sions berg, och med honom hundra fyrtiofyra tusen, som hade hans namn och hans Faders namn skrivet på sina pannor. Och jag hörde en röst från himlen, som ljudet av många vatten och som ljudet av högt doner, och rösten som jag hörde var som ljudet av harpister som spelade på sina harpor. Och de sjöng en ny sång inför tronen och inför de fyra levande varelserna och de äldste; och ingen kunde lära sig sången utom de hundra fyrtiofyra tusen som hade köpts från jorden. Dessa är de som inte har besudlat sig med kvinnor, ty de har bevarat sig rena. Dessa är de som följer Lammet vart det än går. Dessa har blivit köpta bland människorna som förstlingsfrukt till Gud och Lammet. Uppenbarelseboken 14:1-4

Dessa inspirerade ord från Gud pekar på den förhärskade Kristus, huvud och kropp, som "första frukterna till Gud och Lammet". Detta innebär att det också kommer att finnas "efterfrukter" i vår

kärleksfulle himmelske Faders slutgiltiga plan och syfte. Så är verkligen fallet. Det var Guds syfte att rädda alla Israels barn, inte bara de förstfödda. Som nation representerade de hela människosläktet, som kommer att ges en möjlighet att komma i harmoni med Gud och beviljas evigt liv i det framtida förlovade landet – den återställda perfekta jorden.

Således blev hela Israels nation mirakulöst befriad av Herren genom Mose. De leddes av honom på en väg över Röda havet som hade förberetts speciellt för dem genom gudomlig kraft som kontrollerade vindarna och tidvattnet. (2 Mos 14:21-30). Inte en enda israelit blev kvar. Denna underbara händelse illustrerar den slutgiltiga befrielsen av hela världen från Satans makt. Alla kommer att ges möjlighet att komma i överensstämmelse med de rättfärdiga lagar som kommer att upprättas under Kristi framtida regering över jorden. Vi kan verkligen instämma i de ord som aposteln Paulus skrev när han sade att Kristus Jesus "gav sig själv som lösen för alla, för att vittnas om i sinom tid". 1 Timoteus 2:6

Två uppfyllelser

Befrielsen från döden var beroende av att Israels förstfödda barn förblev under lammets blod när Guds dödsängel passerade dem. De var de enda som befann sig under blodet och som var utsatta för döden. De blev alla befriade den natten, såsom framgår av påskens bild. Som sådana var Israels förstfödda de direkta mottagarna av lammets blod.

Under den nuvarande kristna tidsåldern är också Jesu efterföljare under blodet. De har accepterat förtjänsten av Jesu blod och står under dess skydd (1 Johannes 1:7). De har kallats i förväg av världen.

Deras ögon har öppnats för att inse deras tillstånd av synd och slaveri och deras behov av befrielse. (Efesierbrevet 1:18). De har svarat på Guds underbara nåd och har överlämnat sina liv till honom i fullständig helgelse. (Romarbrevet 12:1). På grund av sin tro på det utgjutna blodet från "Guds lamm" har de gemenskap med "Fadern och med hans Son Jesus Kristus". 1 Johannes 1:3

Aposteln Paulus förklarar att helgelse under den nuvarande tidsåldern innebär dop i Jesu död. "Vet ni inte att alla vi som döpts till Jesus Kristus har döpts till hans död? Vi har alltså begravts med honom genom dopet till döden, för att vi, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också ska leva ett nytt liv. Om vi har blivit förenade med honom i likhet med hans död, så ska vi också bli det i likhet med hans uppståndelse." Romarbrevet 6:3-5

Det är av yttersta vikt att de som har gett sina liv till Gud fortsätter att förbli under det dyrbara blodet som stänkts över dem. Att någon skulle lämna detta nådestillstånd skulle innebära att man nonchalerar vår kärleksfulle himmelske Faders barmhärtighet. Det skulle betyda att man inte uppskattar hans godhet eller sin del i Jesu blods frälsande kraft. "Om vi medvetet syndar efter att ha fått kunskap om sanningen, finns det inte längre något offer för synder." Hebreerbrevet 10:26

Befrielse för hela världen

Medlemmarna i "den förstföddes kyrka" har fått Jesu blods förtjänst före världen. Kristus gick in "i själva himlen för att nu framträda inför Gud för vår skull" (Hebreerbrevet 9:24). När kyrkan är fullbordad

kommer vår Frälsares blods förtjänst, eller värde, att bli tillgängligt för hela mänskligheten. Jesus sade: "Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina känner mig. Såsom Fadern känner mig, så känner jag Fadern, och jag ger mitt liv för fåren. Och jag har andra får, som inte är av denna fållan; dem måste jag också föra, och de skall höra min röst, och det skall bli en fålla och en herde." Johannes 10:14-16

Den andra stora välsignelsen som skedde i Egypten var befrielsen av hela Israels folk när de leddes av Mose över Röda havet. Denna märkliga händelse symboliserar den slutgiltiga befrielsen av hela mänskligheten från syndens och dödens bojar. De utlovade välsignelserna kommer att bli tillgängliga för världen under Kristi rike och enligt villkoren i det nya förbundet. (Jeremia 31:31-34). Vid den tiden kommer alla som önskar följa rättfärdigheten och lyda den större Moses – vår Herre Jesus – att beviljas de livets rättigheter som förlorades på grund av Adams synd. 5 Mosebok 18:15-19; Apostlagärningarna 3:20-25

Den långa natten av synd och död kommer att vara förbi, och den härliga morgonen av befrielse kommer att ha kommit. (Psaltaren 30:5). Kristus, huvud och kropp, kommer att leda och befria hela Israel, hela Guds folk. Vid den tiden kommer alla att känna till och med glädje vörda, ära och lyda Guds vilja. Apostlagärningarna 15:16,17; Romarbrevet 11:26-36

Kristus, vårt påskalamm

När aposteln Paulus skrev till bröderna i Korint, sade han till dem: "Rensa bort den gamla surdegen, så att

ni blir en ny deg, såsom ni verkligen är osyrade. Ty Kristus, vårt påskalam, har offrats. Låt oss därför fira högtiden, inte med gammal surdeg, surdeg av ondska och illvilja, utan med osyrat bröd av uppriktighet och sanning.” 1 Korintierbrevet 5:7,8

I denna skrift talade aposteln till ”förstfödda kyrkan” vars namn är skrivna i himlen (Hebreerbrevet 12:23). Han uppmanade dem att rena sig från all synd och orättfärdighet, som symboliseras av surdeg av ondska och illvilja. Istället skulle de söka rättfärdighet och sanning, vilket illustreras genom att äta det osyrade brödet.

Genom att äta det symboliska lammet tillägnar vi oss Kristi förtjänst. Vi ”klär oss” också i Kristus i den mån vi förmår, varigenom vi förvandlas till hans härliga avbild och karaktär. (Romarbrevet 12:2; 13:14; Galaterbrevet 3:27). Vi livnär oss av honom på samma sätt som judarna livnärde sig av påskalammet. De bittra örterna, som hjälpte och väckte israelernas bokstavligen aptit, var en illustration av våra bittra erfarenheter och prövningar. Dessa ges oss för att hjälpa oss att avvänja oss från jordiska ting, och de ger oss en ökande aptit att livnära oss av lammet och det osyrade brödet av sanning.

I världen har vi ”ingen bestående stad”. Istället går vi som främlingar och resande med stav i hand och rustade för resan till det himmelska Kanaan. (Hebreerbrevet 13:14; 1 Petrus 2:11). Alla de härliga välsignelser som vår kärleksfulle himmelske Fader har i beredskap för den förstföddes församling kommer att ges till dem som troget har tagit emot ”Guds Lamm” och förtjänsten av hans frälsande blod. Efesierbrevet 1:3-7

Låt oss fira högtiden

Snart kommer många att samlas igen för att fira minnet av Jesu död som det stora påskalammet. När vi firar högtiden igen i år, låt oss glädjas över Jesu dyrbara blod som utgjutits för vår skull och som kommer att vittnas om för världen när tiden är inne. "Må nu fredens Gud, som uppväckte vår Herre Jesus från de döda, den store herden för fåren, genom det eviga förbundets blod, göra er fullkomliga i varje gott verk för att göra hans vilja och verka i er det som är välbehagligt i hans ögon, genom Jesus Kristus, till vilken äran tillhör i evigheters evigheter. Amen." Hebreerbrevet 13:20,21

Två stora bud

Nyckelvers: "Då kom en av de skriftlärda dit och hörde dem diskutera och märkte att han hade svarat dem väl. Han frågade honom: Vilket är det första budet av alla?"
Markus 12:28

Utvalda bibelverser:
Markus 12:28-34

Inför dagens lektion konfronterades Jesus i tempelgården av översteprästerna och de äldste, som frågade honom med vilken auktoritet han predikade. (Markus 11:27,28). Som svar gav Jesus dem liknelsen om de onda vingårdsarbetarna, där onda förvaltare dödade markägarens son. Genom liknelsen identifierade Jesus tydligt de judiska religiösa ledarna som de som skulle döda Guds Son för att behålla sin makt och auktoritet över folket. Jesus svarade, som det står skrivet i Matteus evangelium: "Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt." Matteus 21:43

Fariséerna och andra judiska ledare blev upprörda över detta och försökte snärja Jesus med olika frågor. Fariséerna frågade om det var lagligt att betala skatt till kejsaren, varpå Mästaren svarade: "Ge kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör." (Markus 12:13-17). Saduceerna frågade sedan Jesus vilken av de sju bröderna, som hade gift sig med samma kvinna, som skulle vara hennes man i hans rike. Eftersom de inte trodde på de dödas

uppståndelse svarade Jesus: "Ert misstag är att ni inte känner till Skrifterna och inte känner till Guds kraft." Markus 12:24

Imponerad av Jesu svar ställde en "skriftlärd" den fråga som återges i vår nyckelvers, kanske i all uppriktighet. "Jesus svarade: Det viktigaste budet är detta: Hör, Israel! Herren, vår Gud, är den ende Herren. Och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt sinne och av all din kraft. (Markus 12:29,30). Hur underbart omfattande är inte detta uttalande som Jesus gjorde, direkt citerat från 5 Mosebok 6:4,5.

Jesus gick utöver den skriftlärdes fråga och förklarade att det andra budet är relaterat till det första, nämligen "Älska din nästa som dig själv." (Markus 12:31). Även här citerade Jesus från Gamla testamentet (3 Mosebok 19:18). Hur mycket uttrycks inte i så få ord! Bibeln uppenbarar en Gud full av barmhärtighet, medkänsla och kärlek, vilket manifesteras i hans omsorg om sina skapade varelser. Guds ord uppmanar också hans skapade varelser att älska tillbaka, och ställer höga krav på hur vi ska behandla vår Skapare och våra medmänniskor.

Denna Guds lag har ännu inte förståtts i sin fulla betydelse. En begränsad tolkning av denna standard kan hittas i Konfucius skrifter, där det står att man inte ska göra mot andra vad man inte vill att andra ska göra mot en själv. Vilken kontrast vi ser när vi jämför detta med Skriften! Det ena et är bara ett negativt uttalande, det andra är positivt: "Älska din nästa som dig själv."

Det finns verkligen mycket i Guds lag som stämplar den som gudomlig. Hur vacker världen skulle vara om människor kunde och ville leva upp till dessa två storslagna lagar. Var och en skulle älska den himmelske Fadern av hela sitt hjärta och hela sin själ. Alla skulle älska sina medmänniskor som sig själva och försöka tjäna dem när de fick tillfälle. Det skulle vara paradiset. Tack och lov är detta vad vi är förvissade om att världen kommer att bli när Messias rike upprättas.

Öva dig i gudsfruktan

Nyckelverser: "Träna dig i gudsfruktan, ty kroppslig träning har endast liten nytta, men gudsfruktan är nyttig till allt, eftersom den har ett löfte för det nuvarande livet och också för det kommande."
1 Timoteus 4:7,8

Utvalda bibelverser:
1 Timoteusbrevet 4:7-16

I Paulus första brev till Timoteus kallar aposteln honom "min egen son i tron" (1 Timoteus 1:1,2). Det finns tecken på att Timoteus saknade självförtroende när Paulus först kallade honom till tjänsten. Aposteln påminde honom därefter om den tro som hans mor och mormor hade visat, och att han inte skulle underkasta sig "rädslans ande" (2 Timoteus 1:5-7). Vid ett annat tillfälle bad Paulus korintierna att inte skrämma Timoteus när han besökte dem, vilket visar att han var medveten om hans möjliga osäkerhet (1 Korintierbrevet 16:10). I vårt utvalda bibelställe uppmanar aposteln Timoteus: "Låt ingen se ner på dig för att du är ung" (1 Timoteusbrevet 4:12). Även om Paulus uppmuntran till Timoteus är personlig till sin natur, kan den tillämpas på varje medlem i församlingen.

I våra nyckelverser uppmuntrar Paulus Timoteus att överväga kontrasten mellan kroppslig träning och gudsfruktan. En översättning lyder: "Kroppslig träning har ett visst värde, men gudsfruktan har

värde för alla saker och ger löften för både det nuvarande livet och det kommande livet.” Många studier har visat de psykologiska fördelarna med träning, inklusive minskade symptom på både depression och ångest, minskade stressnivåer och ökad självkänsla och självförtroende. Paulus avfärdar inte fysisk träning som slöseri med tid, utan berömmar den som något värdefullt. På ett annat ställe säger aposteln att vår kropp är den Helige Andes tempel, given av Gud och köpt med Kristi dyrbara blod. Vi bör därför ära Gud genom att hålla oss i form för hans tjänst. 1 Korintierbrevet 6:19,20

Efter att ha erkänt det praktiska värdet av fysisk träning betonar Paulus omedelbart överlägsenheten i att utöva ”gudsfruktan”. Han påminner Timoteus om hans pastorala skyldigheter, inte för att han har glömt eller försummat att fullgöra dem, utan för att uppmuntra honom att fortsätta på detta sätt. Han uppmanar Timoteus att instruera församlingen att avvisa och förkasta alla profana och mytiska läror och uppmana till utövande av sann gudsfruktan. Han ska uppmuntra bröderna att erkänna Guds trofasthet och se det gudomliga budskapets godtagbarhet. Timoteus ska påminna de troende om privilegiet att arbeta och lida smälek för Kristi skull. Han ska lära dem att ”förlita sig på den levande Guden, som är alla människors Frälsare”. 1 Timoteusbrevet 4:7-10

Paulus säger till den unge Timoteus att han ska ”vara ett föredöme för de troende” (1 Timoteusbrevet 4:12). Hans ord, uppförande, kärlek, anda, tro och renhet ska vara ett föredöme, inte bara när han talar offentligt, utan också i sina dagliga sysslor. Ett sådant föredöme måste börja inifrån, i hans hjärta och sinne. Då ska hans kristna karaktärs inre nåd

manifesteras utåt i hans tal, uppförande och handlingar. Paulus avslutar sin uppmaning till Timoteus med att säga: "Tills jag kommer, ägna dig åt läsning, ... åt läran. Försumma inte den gåva som finns i dig, ... Meditera över dessa saker; ägna dig helt åt dem." 1 Timoteus 4:13-15

Varje kristens kallelse och trofasthet vilar på principerna om "rättfärdighet och sann helighet" (Efesierbrevet 4:24). De troende uppmanas att återspegla Guds karaktär: "Liksom han som har kallat er är helig, så ska också ni vara heliga i allt ert leverne." 1 Petrusbrevet 1:15

Att ge till andra

Nyckelvers: "Det kommer alltid att finnas fattiga i landet. Därför befaller jag dig att dela med dig till de fattiga och andra israeliter i nöd."
5 Mosebok 15:11

Utvalda bibelverser:
5 Mosebok 15:4-11

Femte Moseboken har beskrivits som en sammanfattning av hela Guds lag. Nästan hela boken upprepar de bud och instruktioner som Gud hade gett israeliterna genom Mose. Gud gav Israel sin lag som instruktioner som de skulle följa. Följande ord från Mose visar oss att Guds lag är en slags fältguide för hur livet ska levas. "Herren har befallt oss att göra allt detta, att frukta Herren, vår Gud, för vårt eget bästa, så att han må bevara oss vid liv, såsom vi är i dag." Femte Mosebok 6:24

Det är mot denna bakgrund av Guds godhet som han genom Mose säger till Israel att fattigdom aldrig behöver existera i Israel om folket lyder hans bud. Vår lektion finns i en del av Femte Moseboken som fokuserar på olika instruktioner om tillbedjan. Det föregående kapitlet delar in djur i rena och orena och ger instruktioner om tionde. Det följande kapitlet diskuterar påskhögtiden () och andra högtider i israelernas tillbedjanskalender.

Femte Mosebok 15 kan ses som en förebild för Guds ord som senare återfinns i Jesaja 58:6-7, där han

anger vad han kräver av tillbedjan: "Är inte detta den fasta som jag har valt: att bryta onda band, att lösa tunga bördor, att låta de förtryckta gå fria och att bryta varje ok? Är det inte att dela ditt bröd med den hungrige och ta in den fattige som är utstött i ditt hus, att klä den nakne när du ser honom och inte gömma dig för din egen köttsliga släkt?"

Vår lektion beskriver hur israeliterna skulle leva sina liv i tillbedjan av Gud. De skulle hålla sabbatsåret vart sjunde år, då skulderna skulle efterskänkas (5 Mosebok 15:1-3). De skulle öppna sina hjärtan och händer för dem som var i nöd och ge dem vad de behövde. (5 Mosebok 15:7-10). Det skulle inte finnas några villkor. Om det fanns ett behov, skulle det tillgodoses. Det skulle inte finnas några fattiga bland dem om de troget följde Guds bud.

I Gamla testamentet lovade Herren israeliterna tydligt jordiskt välstånd som belöning för lydnad och lojalitet mot honom och hans lagar. Detta har varit en stötesten för dem som inte erkänner den dispensationala förändring som ägde rum på grund av Jesu tjänst. Många har felaktigt tillämpat löftet om välstånd på kristna, och detta misstag har lett till förvirring.

Jordiskt välstånd i den nuvarande tidsåldern är inte utlovat till trogna kristna. Låt oss därför utöva kärlekens lag mot andra, såsom aposteln Johannes instruerar: "Jesus Kristus gav sitt liv för oss. Och vi bör ge våra liv för våra bröder och systrar. Om någon har materiella ägodelar och ser en broder eller syster i nöd men inte har medlidande med dem, hur kan då Guds kärlek finnas i den personen? Kära barn, låt oss inte älska med ord eller tal utan med handlingar och i sanning." 1 Johannes 3:16-18

Ett i Kristus Jesus

Nyckelvers: "Det finns varken jude eller grek, det finns varken slav eller fri, det finns varken man eller kvinna, för ni är alla ett i Kristus Jesus."

Galaterbrevet 3:28

**Utvalda bibelverser:
Galaterbrevet 3:24-29**

När Jesus först sände ut sina lärjungar för att predika om himmelriket, fick de instruktioner att endast gå till "de förlorade fåren av Israels hus" (Matteus 10:5-7). Detta stämde överens med det faktum att Israel fortfarande var Guds förbundsfolk, även om det snart skulle förändras. I dagens utvalda skriftställe förklarar Paulus vad israeliterna, som sökte vägledning genom lagförbundet, borde ha insett: "Lagen var vår uppfostrare för att föra oss till Kristus, så att vi skulle bli rättfärdiga genom tro. Men efter att tron kom, är vi inte längre under uppfostraren." Galaterbrevet 3:24,25

Dagens nyckelvers är Paulus förklaring att alla skillnader som tidigare fanns under Mose lag nu var undanröjda, eftersom Jesus hade dött som lösen "för alla" (1 Timoteus 2:5,6). Som ett resultat kunde alla som hade "öron att höra" komma till Kristus (Markus 4:9). Kristnas ställning i Guds ögon var nu som nya varelser. (2 Korintierbrevet 5:17). Evangeliet var fritt för alla, och en individs ställning i Guds ögon skulle vara som en medlem av en kristen gemenskap: "Om

ni tillhör Kristus, är ni verkligen Abrahams sanna efterkommande och arvingar till löftet." Galaterbrevet 3:29

Judarna skulle inte tro att den gunst som deras nation hade beviljats i det förflutna skulle ge dem en privilegierad ställning i det kristna brödraskapet. På samma sätt skulle hedningarna inte tro att eftersom judarna som nation hade avskilts från den tidigare gunsten enligt lagförbundet, skulle de som individer vara missgynnade i Herrens ögon. Båda skulle veta att Gud hädanefter skulle bortse från deras naturliga etniska skillnader och belöna var och en, vare sig jude eller hedning, efter hans eller hennes trofasthet som medlem av den enda "Kristi kropp". 1 Korintierbrevet 12:12,13

Att ha tjänare var en reglerad institution i Israel och praktiserades fortfarande på Paulus tid. Han säger inte att en tjänare som blir medlem av Kristi kropp är fri att bortse från sin herres önskemål. Snarare säger han att Herren kan välsigna tjänaren som om han var en "fri man" i Kristus. (1 Korintierbrevet 7:21,22). I vissa avseenden skulle tjänarens ställning vara mer gynnsam för att uppnå den ödmjukhet som krävs för att få del i himmelriket än herrens ställning. Oavsett detta skulle dock tjänaren veta att Herren inte tog hänsyn till hans jordiska ställning när det gällde hans himmelska hopp.

Även om judiska kvinnor ofta åtnjöt större frihet än kvinnor i andra forntida kulturer, begränsade Israels patriarkala lagar dem främst till hemmet, där de ansvarade för uppfostran och hushållet. De var uteslagna från prästerskapet och hade, med några få undantag (), begränsad tillgång till templet. Paulus förkunnar nu att dessa patriarkala lagar inte

längre gäller för "Guds barn genom tron på Kristus Jesus". Galaterbrevet 3:26

Vi gläder oss över att ha förmånen att dela evangeliet med alla. Låt oss vara trogna Jesu stora uppdrag att förkunna "evangeliet om riket" som vittnen i hela världen. Matteus 24:14

Väntar på Guds rike

Nyckelvers: "Folk från många nationer kommer och säger: Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Där kommer han att lära oss sina vägar, och vi kommer att vandra på hans stigar. Ty Herrens undervisning kommer att gå ut från Sion, hans ord kommer att gå ut från Jerusalem."

Jesaja 2:3

Utvalda bibelverser:

Jesaja 2:2-4

Hela mänsklighetens välsignelse är det centrala temat i Bibeln. Ingen som någonsin fötts kommer att nekas möjligheten att uppleva de välsignade resultaten av Guds rike. Gud förkunnade detta först genom sitt löfte till Abraham: "Jag har svurit vid mig själv, säger Herren, eftersom du har gjort detta och inte undanhållit din son, din ende son: Jag skall välsigna dig och göra din säd så talrik som stjärnorna på himlen och sanden på havets strand. ... Och i din säd skall alla jordens folk välsignas." 1 Mosebok 22:16-18

Vår nyckelvers talar profetiskt om Guds utlovade rike, vars lagar kommer att gå "ut från Sion". I Gamla testamentet låg berget Sion i Jerusalem och erkändes som Israels regeringssäte. Nya testamentet kontrasterar detta med det symboliska andliga Sion. Här talas det om Kristi efterföljare som " " som kommer till "den levande Gudens stad, det

himmelska Jerusalem”, vilket betyder uppfyllandet av Jesajas profetia om Sion. (Hebreerbrevet 12:22-24). Aposteln Petrus använder också bilden av Sion för att beskriva Kristi efterföljare som levande stenar, inbyggda i ett andligt tempel, med Kristus som hörnstenen, lagd i Sion. På så sätt kopplar Petrus samman Gamla testamentets Sion med Nya testamentets kyrka. 1 Petrus 2:4-6

Jesus predikade Guds rike för alla som hade öron att höra. (Markus 1:14; Lukas 4:43). Till dessa riktade han också denna inbjudan: ”Om någon vill följa mig, ska han förneka sig själv, ta sitt kors på sig varje dag och följa mig.” (Lukas 9:23). Inom bara några år efter hans uppståndelse från de döda hade evangeliet börjat spridas till alla nationer. (Apostlagärningarna 1:8). Det blev särskilt tydligt för dem som önskade bli en del av Sions klass, till vilka dessa ord gäller: ”Det är ett trovärdigt ord: Om vi dör med honom, ska vi också leva med honom. Om vi lider, ska vi också regera med honom.” 2 Timoteus 2:11,12

Detta evangelium har nu predikats i två tusen år, men Sions klass är ännu inte fullständig. Standarden är hög och tilltalande för de flesta. Jesus förkunnade: ”Många är kallade, men få är utvalda.” (Matteus 22:14). Således fortsätter världen att vänta på Guds rike. Det kommer dock säkert att komma, som Jesus sade i sin modellbön. Matteus 6:10

Vi avslutar vår lektion med dessa ord från Johannes vision: ”Jag såg fyra änglar stå vid jordens fyra hörn. De höll tillbaka jordens fyra vindar så att ingen vind kunde blåsa över landet, över havet eller över något träd. Jag såg en annan ängel komma från öster med den levande Guds, , sigill. Han ropade: ... Skada inte landet, havet eller träden förrän vi har märkt vår

Guds tjänare med ett sigill på deras pannor. Jag
hörde antalet av dem som var märkta: 144 000.”
Uppenbarelseboken 7:1-4

Belöningen för tjänst

"Människosonen kom inte för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv som lösen för många."
Markus 10:45

Det var nära slutet på Jesu tjänst. I mer än tre år hade Mästaren kallat sina lärjungar och undervisat dem. De hade kommit att erkänna honom som Messias, arvtagaren till alla Guds löften, den genom vilken det messianska riket skulle upprättas, vilket skulle välsigna alla människosläkten – både de döda och de levande. 1 Mosebok 22:18; Galaterbrevet 3:8

Mästaren hade särskilt försäkrat dem att om de var trogna skulle de få sitta med honom på hans tron (Matteus 19:28). Han hade dock inte berättat för dem att hans rike skulle vara andligt och att de skulle behöva "förändras" genom den "första uppståndelsen" innan de kunde få del av det. (1 Korintherbrevet 15:51,52; Uppenbarelseboken 20:6). Han hade ännu inte klargjort för dem att en hel tidsålder skulle gå innan de skulle få del i riket och riket självt skulle upprättas bland människorna. Men han hade antytt allt detta. Han hade sagt: "Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när den, sanningens ande, har kommit, ... skall den förklara för er det som skall komma." Johannes 16:12,13

Jesus började dock berätta för lärjungarna en del av de nyheter som de behövde veta och uppskatta, så att de inte skulle bli helt överväldigade och

nedslagna. Han berättade för dem att han skulle gå upp till Jerusalem, att han skulle lida mycket och bli dödad. Petrus, som alltid var modig, drog denna gång på sig en hård tillrättavisning. Han försökte korrigera Mästaren. "Aldrig, Herre! sade han. Detta kommer aldrig att hända dig!" Petrus trodde att Jesus var Israels Messias och att han var på väg att upprätta sitt rike. Det var otänkbart för honom att Herren skulle bli dödad. Men Jesus tillrättavisade Petrus och sade: "Gå bakom mig, Satan! Du är en stötesten för mig, för du har inte sinne för det som är Guds, utan för det som är människors." Matteus 16:21-23

I samma lektion inkluderade Jesus också uttalandet att han skulle "uppstå igen på tredje dagen" (Matteus 16:21). Men eftersom lärjungarna inte kunde förstå tanken att Jesus skulle dö, måste även dessa tillagda ord ha verkat som ett "mörkt ord" från Mästaren, som verkade så mystiskt. De kom kanske också ihåg Jesu ord vid ett annat tillfälle: "Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod, har ni inget liv i er." (Johannes 6:53). Detta var ett annat svårt uttalande som de inte kunde förstå.

Det fanns många tillfällen då lärjungarna inte kunde förstå innebörden av Mästarens ord; de verkade ofta så olika från vad de hade förväntat sig. Till deras heder hade de tillräcklig tro för att fortsätta följa Jesus, men hur kunde de förstå de ord han talade? Först efter pingsten förstod de fullt ut situationen och vad Jesus hade sagt till dem (Apostlagärningarna 2:1-4). Där började den Helige Ande att förklara den gudomliga ordningen – att Kristi lidande, inklusive hans kroppslemmar, kyrkan, måste komma först

innan rikets härlighet skulle uppenbaras och välsignelserna för världen börja. 1 Petrus 1:11

På höger och vänster sida

Ett annat av evangelierna berättar att Jakobs och Johannes mor kom med dem och framförde deras önskan: "Låt dessa mina två söner sitta, den ene till höger om dig och den andre till vänster, i ditt rike." (Matteus 20:20,21). De trodde att tiden för att dela ut hedersbetygelserna i riket var mycket nära. Vi behöver inte anta att dessa två kära lärjungar sökte positioner närmast Mästaren enbart av ambition. Vi tror snarare att de älskade Herren mycket innerligt och därför trodde att de kunde uppskatta närheten till honom mer än kanske några av de andra lärjungarna. De fick faktiskt komma närmare än majoriteten av de tolv. Vid flera speciella tillfällen tog Herren med sig just Jakob och Johannes, liksom Petrus. De var med honom på det heliga berget, när Jairus dotter väcktes till liv och i Getsemane trädgård. (Matteus 17:1-5; Lukas 8:41,42,49-56; Markus 14:32-34). De var lojala lärjungar som Herren älskade mycket.

Låt oss noga notera Jesu ord. Han förklarade att även om det skulle finnas framträdande platser i hans rike, skulle de inte fördelas av honom själv, utan av Fadern. Han sade: "Att sitta på min högra och vänstra sida är inte min sak att ge, utan det kommer att ges till dem för vilka det är förberett av min Fader." Matteus 20:23

Fadern står som representant för absolut rättvisa och rättfärdighet. Positioner i den himmelska fasen av tusenårsriket, oavsett vilken form de må ha, ska inte ges på grund av ren favoritism, utan baseras på

trofasthet och kvalifikationer, och allt ska ske av nåd. (Efesierbrevet 2:8). Herren Jesus själv kommer att ha den högsta platsen, eftersom han är värdig. "Värdigt är Lammet som har blivit slaktat att ta emot makt och rikedom och vishet och styrka och ära och härlighet och välsignelse." (Uppenbarelsboken 5:12). Fadern har verkligen gett vår Herre ära och stor härlighet och upphöjt honom till sin högra sida. Höjdpunkten i hans rikes härlighet kommer när kyrkan, Kristi kropp, har fullbordats och alla "kallade, utvalda och trogna" har fått den utlovade "livets krona". Uppenbarelsboken 17:14; 2:10

Vilket rike avses

I många århundraden har det rått förvirring bland kristna när det gäller det rike som Messias så ofta nämnde, och som Jesus och apostlarna talade om. Men i början, och under nästan tvåhundra år efter Jesu tid, rådde ingen förvirring. Den tidiga kyrkan förstod mycket väl löftet om att Messias skulle komma en andra gång. Han skulle ta emot kyrkan till härlighet hos sig själv och upprätta Guds rike för att styra världen och underkasta allt Guds vilja; och de visste att detta messianska rike skulle behöva tusen år för att fullborda sitt uppdrag. Johannes 14:2,3; Matteus 25:31; Uppenbarelsboken 20:6

Men så småningom uppstod en teori om att kyrkan på jorden skulle organiseras som Messias rike och erövra världen före Jesu återkomst. Denna obibliska uppfattning förändrade hela kyrkans historia. Man predikade inte längre evangeliet i syfte att kalla och fullkomna en "liten hjord" som skulle ha ett lyssnande öra och ett tacksamt hjärta, för att göra dem redo för rikets ära och härlighet. (Luk. 12:32). Istället förändrades kursen dramatiskt. Därefter var strävan

att gripa den civila makten. Intriger började, falska påståenden framfördes och man strävade efter att få kontroll över kungar och nationer. Förföljelser användes och så mycket som möjligt övertalades och hotades civila härskare, för att kyrkans världsomspännande herravälde skulle kunna etableras.

Under en tid blomstrade dessa strävanden, men sedan början av 1800-talet har tanken på kyrkans herravälde över jorden i stort sett försvunnit. I den förvirring som uppstod har många förlorat all tro på det messianska riket, och få väntar på det vid Kristi återkomst. I förvirring diskuterar vissa ett andligt rike som endast finns i de troendes hjärtan. Andra tror att Kristi rike nu representeras av världens stora regeringar. Men de blir ännu mer förvirrade när de funderar över varför vissa delar av Messias rike har byggt upp stora arméer för att eventuellt kriga mot eller förstöra andra delar av samma rike.

Resultatet av all denna förvirring har blivit att för många som bekänner sig vara kristna verkar Bibelns läror helt enkelt inte vara konsekventa eller logiska. Annars skulle de inse att Jakob, Johannes och de andra apostlarna inte kunde sitta på "tolv troner" utan att det fanns ett regerande rike. (Matteus 19:28). De skulle också inse att riket ännu måste vara framtida, i harmoni med Herrens bön: "Ditt rike komme. Ske din vilja på jorden som i himlen." (Matteus 6:10). När vi försöker lära oss mer om Guds frälsningsplan måste vi studera Bibeln med vördnad och "undersöka skrifterna" dagligen. (Johannes 5:39; Apostlagärningarna 17:11). Genom att göra detta kommer vi att få stora välsignelser och inse att Messias härliga rike, även om det ännu inte

är upprättat på jorden, är "nära, ja, vid dörren".
Matteus 24:33

"Är ni i stånd"

Till de två kära lärjungarna och deras mor, som bad om platser nära Mästaren i riket, gjorde Jesus klart att varje position i det himmelska riket krävde att vissa villkor uppfylldes. Det räckte inte att de hade kallats till lärjungar. Det räckte inte att de hade överlämnat allt för att följa Herren, att de hade varit med honom, lärt sig hans läror och godkänt dem. Det måste finnas något mer, annars skulle de kanske inte kunna komma in i riket andliga fas.

Mästaren förklarade dessa villkor genom att säga: "Kan ni dricka den kalk som jag ska dricka och döpas med det dop som jag döps med?" (Matteus 20:22). Vad menade han? Vad var betydelsen av "kalken" och "dopet" som Jesus hänvisade till, som han sa inte bara gällde honom själv utan också dem som skulle bli hans trogna följare?

Vi svarar att Jesu "bägare" var den som han hänvisade till på ett annat ställe när han sade: "Ska jag inte dricka den bägare som min Fader har gett mig?" (Joh. 18:11). I den gudomliga ordningen hade Gud redan bestämt att den som skulle anförtrons det messianska rikets härlighet, ära och makt för att välsigna världen, först måste visa sig trogen och värdig denna ära och härlighet. I Jesu fall innebar kalken alla de erfarenheter av tjänande, vanära, skam, uppoffring och lidande som han troget uthärdade under de tre och ett halvt år som hans jordiska tjänst varade, och som han fullbordade på Golgata när han ropade: "Det är fullbordat." Joh 19:30

Som Kristi lärjungar måste vi följa det exempel han gav oss när vi går igenom liknande erfarenheter som han gjorde. Vi kommer bara att lyckas uppnå medarvsrätt med Mästaren i hans rikes härlighet, ära och makt om vi först visar lojalitet och trofasthet när det gäller lidande, uppoffring och tjänande, när vi vandrar i hans fotspår. Romarbrevet 8:17; 2 Timoteusbrevet 2:11,12

När Jesus talade om "det dop som jag döps med" syftade han på sitt dop till en uppoffrande död. Han talade om detta igen en kort tid senare och sade: "Jag har ett dop att genomgå, och vilken tvångsförhållning jag befinner mig i tills det är fullbordat!" (Lukas 12:50). Mästarens vattenbaptism i början av hans tjänst var bara en symbol för hans sanna baptism. Att han gick ner i vattnet, begravdes i det och steg upp ur det representerade hans nedstigning i offerdöden och hans uppståndelse därifrån. Hans verkliga baptism i döden pågick i tre och ett halvt år, från Jordan till Golgata. När han ropade på korset: "Det är fullbordat", menade han att hans dop till döden var fullbordat. Han uppväcktes ur det dödsdopet på den tredje dagen av Faderns mäktiga kraft, till sin högra sida, en position som han alltid kommer att inneha. Efesierbrevet 1:19-22; Kolosserbrevet 3:1; Hebreerbrevet 1:1-3

Detta var Jesu dop. Det innebar att han fullständigt avstod från alla jordiska rättigheter. Nu frågade han sina kära lärjungar om de var redo och villiga att följa honom i denna utsträckning – att dela hans kopp av tjänande, uppoffring och lidande, och hans dop i döden (Romarbrevet 6:3-5). Endast genom att troget följa honom kunde de hoppas på att få del i hans himmelska rike. Samma princip gäller alla Jesu

efterföljare. Det är upp till var och en av oss att besluta om vi vill dricka av hans kalk och om vi vill dela hans dop till döden. Endast de ödmjuka och självuppoftande kommer att kunna eller vilja gå in i en sådan upplevelse.

När vi tillämpar det ovanstående på de åsikter om riket som så många har, kan vi med rätta ställa dessa frågor. Hur kan dessa åsikter tillämpas på de olika riken på jorden? Är det nödvändigt för jordens ledare att ta del av Kristi lidande och offer till döds innan de kan regera? Är det genom stora svårigheter som man blir medlem i de jordiska institutioner som kallas Kristi kyrka? Krävs det självförnekelse för att komma in i dessa? Är alla som är medlemmar i dem "begravda" med Kristus i dopet – i hans död? Delar de alla hans lidanden? Säkert inte! Endast en rätt uppfattning om det himmelska riket passar in i dessa olika uttalanden. Vi måste inse att det är "den dyrbara pärlan" att erhålla, för vilken allt annat måste offras. Matteus 13:46

"Vi kan"

I berättelsen om denna händelse svarade lärjungarna Jesus: "Vi kan", det vill säga, de var villiga att dricka ur Mästarens kalk och ta del av hans dop. (Matteus 20:22). De visste inte riktigt vad allt detta innebar, men de var kapabla och villiga att göra allt som Jesus befälde. Så måste det vara med alla som, liksom dessa trogna lärjungar, ska vara "mer än segrare" och dela med Frälsaren i den härlighet, ära och odödlighet som utlovats hans "kroppss" medlemmar, kyrkan. Romarbrevet 8:37; 2:7; 1 Korintierbrevet 12:27

I den berättelse som vi behandlar svarade Jesus sina lärjungar: "Ni skall dricka av min kalk och döpas med den dop som jag döps med." (Matteus 20:23). Villighet från deras sida är allt som Herren rimligen kan kräva av sina lärjungar. Ingen av oss har den kraft och förmåga som Jesus hade. Vi är syndare av naturen. Han var "helig, oskyldig, ren, skild från syndare" (Hebreerbrevet 7:26). Vi kan därför bara åta oss att göra det rätta. Herren måste ta oss under sin vård och in i sin skola av lidande och erfarenhet. Han kommer då att ge oss de lärdomar som behövs för att bevisa vår lojalitet och trofasthet, till och med till döds. Hur nådigt är det inte att Gud, på grund av vår svaghet som medlemmar av det fallna släktet, har gett oss en "barmhärtig och trofast överstepräst" i Frälsaren (Hebreerbrevet 2:17). Det är alltså endast genom Jesus som vi kan hoppas på att nå himmelriket.

Huvudtjänare – mest ärad

De andra apostlarna var indignerade över att Jakob och Johannes, tillsammans med sin mor, hade framfört en sådan begäran (Matteus 20:24). Men händelsen gav Jesus tillfälle att lägga fram riktlinjer som måste styra vad som utgör storhet i Messias rike (). Den som tjänar andra mest, med ödmjukhet och kärlek, visar därmed Gud att han är mer lämpad för en högre position. (Galaterbrevet 5:13). Detta skiljer sig, som Jesus säger, från det vanliga förfarandet, där herravälde vanligtvis inte innebär att tjäna andra, utan att bli tjänad. Lukas 22:25,26

Regeln i riket kommer att vara att den som tjänar mest kommer att ha den högsta äran. Jesus själv är framför allt en tjänare över alla andra. Därför är hans position den högsta i riket genom gudomlig

utnämning, och andra kommer att rangordnas efter honom i proportion till hur mycket de har hans anda av kärlek, tjänande, lydnad och lojalitet. Till sina följare sade Mästaren: "Den som vill tjäna mig måste följa mig, för mina tjänare måste vara där jag är. Och Fadern kommer att ära alla som tjänar mig." Johannes 12:26